

[Strøm.]

meget, saafremt de sociale Udvalg var blevet sat i Stand til at beregne Raadighedsbeløbet efter den Udgift, der havde været i hele Regnskabsaaret — altsaa fra 1. April i Stedet for 1. Oktober —, idet der derved kunde være opsparet en Reserve til Brug til Ekstrahjælp i Vinterhalvaaret, der erfaringsmæssigt stiller betydeligt større Krav hertil end Regnskabsaarets første 6 Maa-
neder.

Efter den nu vedtagne Lov, hvorefter Procenten er forhøjet til 13 $\frac{1}{3}$ pCt., er jeg ikke utilbøjelig til at tro, at Beløbet stort set vilde kunne have strakt til, saafremt de sociale Udvalg havde faaet Bemyndigelse til at foretage Beregningen efter den Udgift, man har haft til Understøttelse fra Regnskabsaarets Begyndelse. Men det er indlysende, at hvis de sociale Udvalg kun har Vintermaanederne at udligne Beløbet paa, saa kan det kun ske ved en Begrænsning af Understøttelserne til de økonomisk allerdaarligst stillede Medborgere. At dette selvsagt er meget uheldigt i en Periode, hvor det saa sandelig er vanskeligt for Smaa-
kaarsfolk at slaa sig igennem, er vi sikkert alle enige om, og jeg kan heller ikke tro, at det har været Meningen og er Meningen.

Jeg henstiller derfor til den højtærede Socialminister at tage dette Spørgsmaal op til velvillig Behandling og Overvejelse, saaledes at Kommunerne eventuelt faar Tilladelse til at foretage Beregningen efter den Udgift, de har haft til Understøttelse fra Regnskabsaarets Begyndelse, eller at Bestemmelsen først sættes i Kraft 1. April næste Aar.

De samme Betragtninger med Hensyn til de uheldige Virkninger af Ikrafttrædelsesdatoen, som jeg har fremført for § 297 i Lov om offentlig Forsorg, gælder ogsaa § 293, hvor der er Tale om supplerende Hjælp til arbejdsløshedsforsikrede, hvorfor min Henstilling om Ændring ogsaa gælder denne Paragraf.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil henlede den højtærede Socialministers Opmærksomhed paa, et Spørgsmaal, som ogsaa staar i Forbindelse med den sociale Lovgivning, nemlig Spørgsmaalet om Hjælp til Børnene. Der er i den senere Tid talt og skrevet en Del om Børnenes Sundhedstilstand, om, hvorledes de taber i Vægt, og

hvorledes visse Sygdomme breder sig, og der er fra Sundhedsplejersker gjort gældende, at det sikkert ikke saa meget er de almindelige Rationeringsbestemmelser og Kriseforanstaltninger, der særlig sætter Børnenes Helbredstilstand tilbage, som det, at Mødrene ikke har Raad til at købe de rationerede eller urationerede Varer. De, der kender Forholdene, maa sikkert erkende, at saadan er det. Kunde Forældrene faa Raad til at købe Varerne, vilde Børnene sikkert faa det, de kunde spise.

Det er derfor, jeg retter denne Henvendelse til den højtærede Socialminister: om ikke der er Grund til at tage de Sæts, der udbetales i Børnetillæg til Alders- og Invalidere, arbejdsløse og andre, der er inde under den sociale Lovgivning, op til Revision med Hensyn paa en Forhøjelse. Jeg behøver sikkert ikke nærmere at uddybe Spørgsmaalet; vi ved alle, at de økonomiske Midler, der staar til Raadighed for de her nævnte Medborgere, er smaa, og at de Varer, de skal købe, er dyre. Børnene skulde nødigt lide herunder; dem maa Samfundet værne saa godt som gørligt. Herom tror jeg der er almindelig Enighed her paa Rigsdagen.

I samme Forbindelse er der et Spørgsmaal, som jeg gerne vil fremføre. Som bekendt er der i Folkeforsikringslovens § 40, Stk. 4, fastsat den Bestemmelse, at der kun gives Børnetillæg til 4 Børn eller derunder. Hvis en Familie har 5, 6 eller flere Børn, faar den ikke højere Beløb, end hvis den havde 4. Det samme gør sig gældende for Børnetillæggene til de arbejdsløshedsforsikrede. Det er da givet, at jo flere Børn en Familie har at forsørge, des mere skal den ogsaa købe af Føde og Klæder, og det er derfor ikke umiddelbart indlysende, at det offentlige over for de Familier, der har en stor Børneflokk, fastsætter Grænsen for Hjælp ved 4 Børn. Man maa jo erindre, at den Hjælp, der ydes de paagældende Forældre, er af beskedent Omfang. Naar der er Tale om Reguleringsforanstaltninger med Hensyn til Fordeling af Varer, vilde vel ingen finde paa at fastsætte Bestemmelser om, at de, der eventuelt har 6 Børn, skulde nøjes med det samme Kvantum Varer som de, der har 4 Børn; men det kan jo komme til at finde Sted, naar man fastsætter de økonomiske Rammer saadan, at de Familier, der er inde